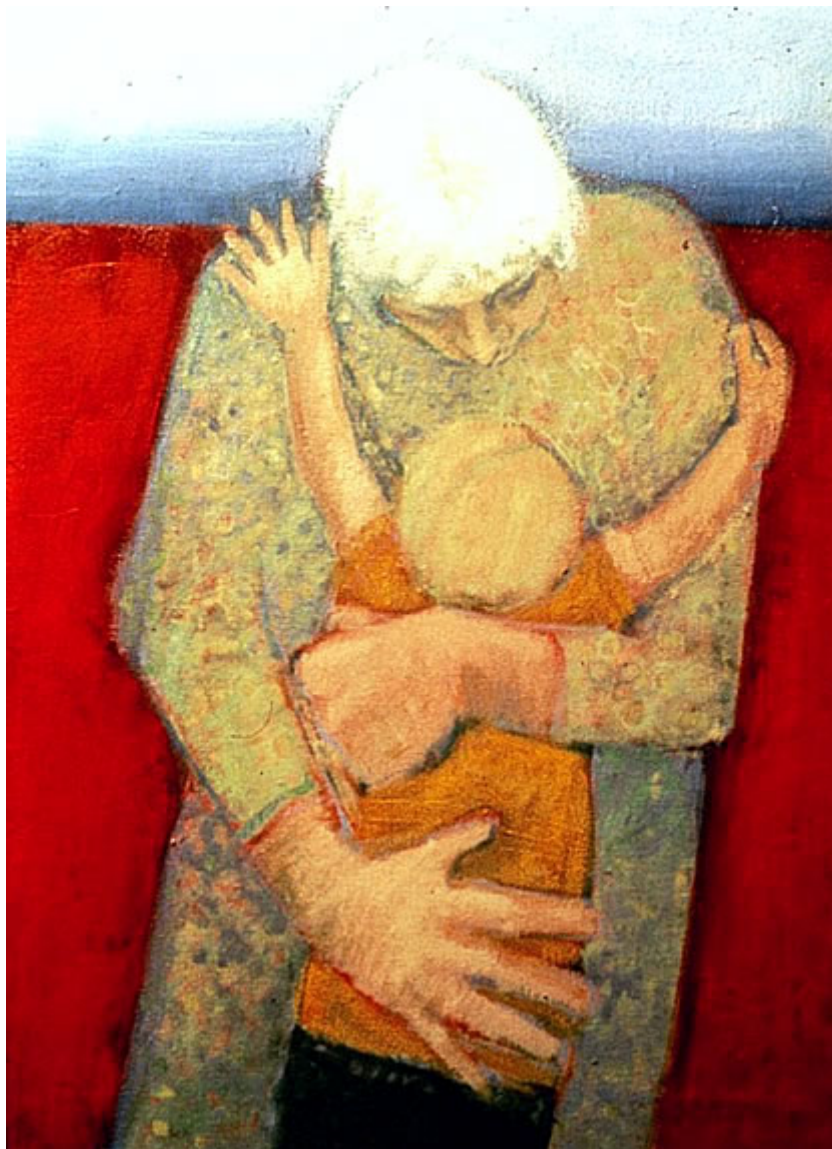
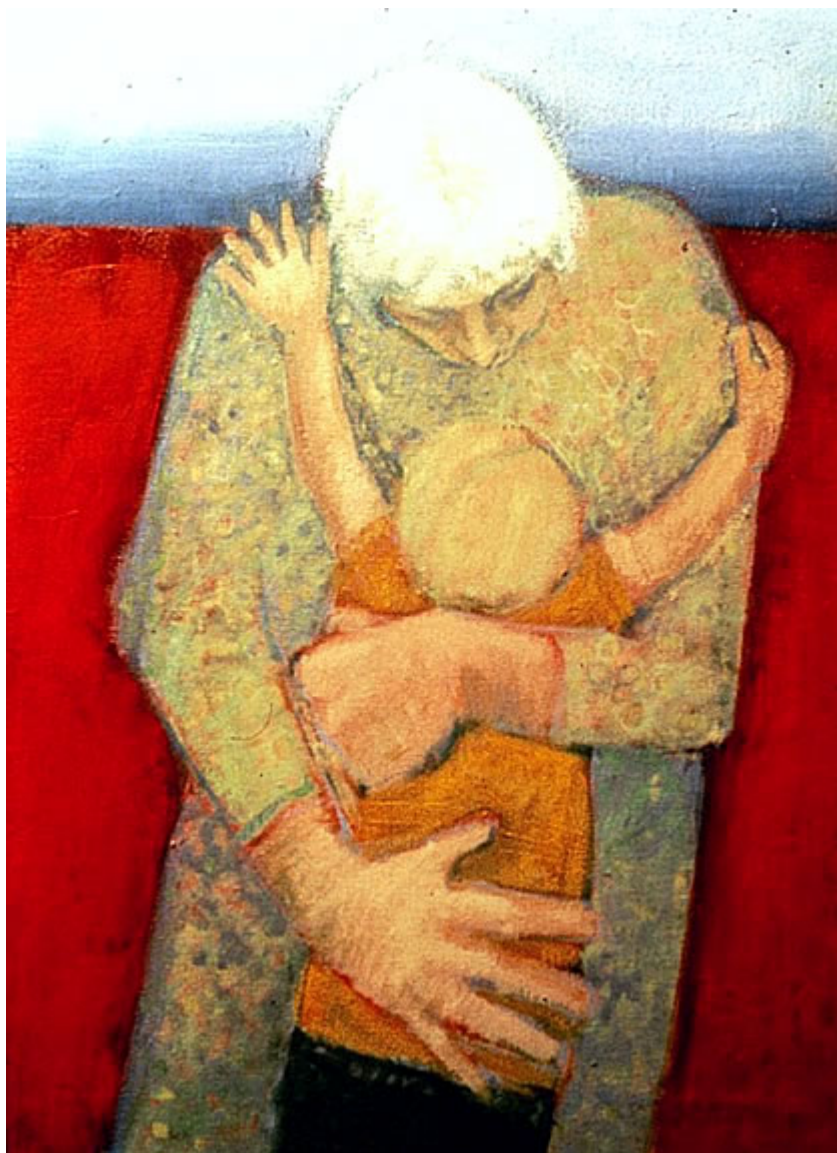

30 Απριλίου 2014

Η αξία του βιβλίου και της γιαγιάς για τα παιδιά

/ [Γενικά Θέματα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Συνέντευξη με την συγγραφέα Γαλάτεια Γρηγοριάδου - Σουρέλη

Του Γιώργου Ν. Παπαθανασόπουλου

Όσο πολύτιμος είναι ο καθρέφτης για τον οδηγό του αυτοκινήτου άλλο τόσο είναι ο παππούς και η γιαγιά για τα παιδιά. Αυτό μας σημείωσε η πολυβραβευμένη συγγραφέας Γαλάτεια Γρηγοριάδου - Σουρέλη. Σημείωσε ακόμη ότι το βιβλίο διδάσκει χωρίς διδακτισμό και πως οι γονείς πρέπει να κάνουν τα παιδιά τους να νοιάζονται για την Πατρίδα και την Ορθοδοξία.

ΕΡ.: Κυρία Σουρέλη γεννηθήκατε στην Καβάλα της Μακεδονίας και έχετε καταγωγή από την αλησμόνητη Σμύρνη. Ο τόπος της γέννησης σας επέδρασε στην συγγραφική σας εξέλιξη;

ΑΠ.: Αποφασιστικά. Γεννήθηκα στη Μακεδονία και δεν χρειάστηκα κάποια απόδειξη

για την ελληνικότητά της και για την αγάπη των κατοίκων της προς την Ελλάδα και τον Χριστό. Την ένιωσα στην ψυχή μου. Παιδί κατέβαινα στο λιμάνι, που ήταν κάτι το εντυπωσιακό για μένα, και άκουγα τους ναυτικούς που κάθονταν και λιάζονταν στα καφενεία. Όλοι τους είχαν δει την ελληνίδα γοργόνα που τους ρωτούσε “Ζει ο βασιλιάς Αλέξανδρος;” και όταν έπαιρνε την απάντηση πως ζει χανόταν στο βάθος της θάλασσας ευχαριστημένη. Κι όλους τους άκουγα να λένε ότι τους είχε προστατεύσει ο Άη Νικόλας κι η Παναγιά.

ΕΡ.: Και η καταγωγή σας;

ΑΠ.: Η καταγωγή μου έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην όλη ζωή μου. Μου έμαθε την αξία του καθρέφτη. Όπως στο αυτοκίνητο δεν μπορούμε να οδηγήσουμε χωρίς να κοιτάμε πίσω με τον καθρέφτη, έτσι και στη ζωή χωρίς τον καθρέφτη, που είναι το κοίταγμα στο χθες, δεν μπορούμε να πάμε μπροστά. Χθες για εμένα είναι ο παππούς και η γιαγιά. Είναι κρίμα για τα παιδιά σήμερα που οι συνθήκες της ζωής έχουν απομακρύνει τον παππού και τη γιαγιά από κοντά τους. Θυμάμαι, μικρό παιδί, την περίοδο της κατοχής. Τότε ήταν πραγματικά δύσκολα χρόνια. Φοβόμουν, κρύωνα, πείναγα, άκουγα φωνές απελπισμένες “πεινάω”. Με έβλεπε έτσι η Σμυρνιά γιαγιά μου, μου χάιδευε το κεφάλι και μούλεγε πριν πάω να κοιμηθώ: “ Πέφτω, κάνω το Σταυρό μου, άγγελο έχω στο πλευρό μου, δούλος του Θεού λογιούμαι και κανένα δεν φοβούμαι”. Μου τόλεγε δυο - τρεις φορές κι εγώ κοιμόμουν ήσυχη.

Θυμάμαι και ένα ακόμη νανούρισμα που μούλεγε: “Κοιμίσου και σου κέντησα αετούς στο προσκεφάλι, Αγιά Σοφιά και Παναγιά να ‘χεις μαξιλάρι”. Το σκέφτεστε σ’ ένα μικρό παιδί η Αγιά Σοφιά να ενώνεται με την Παναγιά; Ο Ελληνισμός με την Ορθοδοξία; Να σας πω ακόμη, το πώς μούμαθε η σχεδόν αγράμματη γιαγιά μου να μετρώ: “Ένα είναι ο Κύριος, δύο η Παναγία, τρία ο Πρόδρομος, τέσσερα τα Ευαγγέλια, πέντε η Πεντάτευχος, έξι τα εξαπτέρυγα, επτά τα Μυστήρια, οκτώ το Οχτωήχι, εννιά τα τάγματα των Αγγέλων, δέκα οι Εντολές, έντεκα τα Εωθινά Ευαγγέλια, 12 οι Απόστολοι...” Έτσι πέρασα με τη γιαγιά μου τα παιδικά μου χρόνια. Οι διδαχές της αποτυπώθηκαν στην ψυχή μου ως θησαυροί.

ΕΡ.: Παραμύθια σας έλεγε η γιαγιά σας;

ΑΠ.: Ασφαλώς. Πάντα κοιμόμουν και με ένα παραμύθι της γιαγιάς. Όλα τέλειωναν όχι όπως τα σημερινά. Η γιαγιά δεν άφηνε απορίες, ούτε προκαλούσε λύπη. Πάντα είχαν το ευχάριστο τέλος: “Αυτοί ζήσανε καλά κι εμείς καλύτερα”. Να σας πω κάτι ακόμη. Τότε είχαμε γειτονιά και ως παιδιά βγαίναμε και παίζαμε στους χωματόδρομους και στις αλάνες. Σ’ ένα από τα παιχνίδια τραγουδούσαμε: “Σας πήραμε, σας πήραμε φλουρί Κωνσταντινάτο”. Ακόμη και στα παιχνίδια μαθαίναμε

και κάναμε οικεία την Κωνσταντινούπολη και την ιστορία της.

ΕΡ.: Έχετε γράψει πάνω από εξήντα βιβλία, έχετε γραφτεί στον τιμητικό πίνακα των βραβείων Άντερσεν και, μεταξύ των άλλων πολλών τιμητικών διακρίσεων, έχετε βραβευθεί από την Ακαδημία Αθηνών. Πείτε μας κάτι από την εμπειρία σας για το βιβλίο.

ΑΠ. Το βιβλίο είναι πολύτιμος σύντροφος για όλους και ιδιαίτερα στα παιδιά που τους λείπει ο παππούς και η γιαγιά. Είναι κι ένας δάσκαλος χωρίς διδακτισμό. Μην ξεχνάτε ότι τα 400 χρόνια της σκλαβιάς τα παιδιά συντήρησαν την Ελληνορθόδοξη ταυτότητά τους μαθαίνοντας το Οχτωήχι, το Συναξάρι και τον Αίσωπο, με τα διδακτικά του παραμύθια. Μην ξεχνάτε ότι για πολλές γενιές ο “Γεροστάθης” διαμόρφωνε με Αξίες τις συνειδήσεις των παιδιών. Το βιβλίο βοηθάει να μην μοιάσουμε στους συντρόφους του Οδυσσέα όταν ήσαν στο νησί της Κίρκης. Το βιβλίο είναι όπλο, γι’ αυτό και πρέπει να προσέχουμε τι δίνουμε στα παιδιά μας να διαβάζουν.

ΕΡ.: Τι βιβλία συστήνετε στους γονείς να δίνουν στα παιδιά τους;

ΑΠ.: Να δίνουν στα παιδιά τους βιβλία που διδάσκουν ήθος, που μιλάνε για Αξίες, για την Παράδοσή μας. Έχω γράψει το βιβλίο “Εμένα με νοιάζει”, που έχει γίνει και σύνθημα. Να τους δίνουν βιβλία που να τους δώσουν τις βάσεις να νοιάζονται για την οικογένεια τους και, κατ’ επέκταση, για την κοινωνία, για την Πατρίδα, για την Ορθοδοξία και για το φυσικό περιβάλλον. Δεν συνιστώ βιβλία που έχουν βία και μάγια.

ΕΡ.: Μια τελευταία ερώτηση. Το βιβλίο πεθαίνει με το ιντερνέτ;

ΑΠ.: Ελπίζω πως όχι. Παραμυθού είμαι, αφήστε με να αισιοδοξώ. Πιστεύω πως το βιβλίο θα υπάρχει πάντα να συντροφεύει τον άνθρωπο σε κάθε στιγμή της ζωής του και να τον συντροφεύει σωστά.

ΓΝΠ: Σας ευχαριστούμε για την τιμή που μας κάνατε να μας δώσετε τη συνέντευξη.

ΓΓ-Σ: Εγώ σας ευχαριστώ, που ήρθατε να πάρετε συνέντευξη από μία συγγραφέα. Δεν είναι τόσο συχνό στην εποχή μας.

<http://aktines.blogspot.gr/2014/03/h.html>

Πηγή: orthodoxigynaika.blogspot.gr